

af, at det jo ikke er mere end tre år siden, at Enhedslisten igen og igen sagde: Disse fire danske forbehold betyder ikke noget som helst.

Det hørte vi på møde efter møde. Vi fik at vide, at det var rent bluff og fiduser, og at det var fuldstændig ligegyldigt med de fire danske forbehold.

Nu er de pludselig blevet overordentlig vigtige. Nu er de blevet så vigtige, at de skal forsvares, ja, at de endog skal traktatfæstes.

Efter min mening er det en meget farlig vej at gå. Det at begynde at traktatfæste de fire danske forbehold er jo at opgive et stykke dansk suverænitet.

I dag er det således, at de andre lande har accepteret de fire danske forbehold, og det er Danmark og kun Danmark, der alene kan bestemme, hvor længe de skal fastholdes.

Hvis man gør, som Enhedslisten foreslår, vil det betyde, at alle 15 EU-lande i givet fald skulle være med i beslutningen, hvis et dansk forbehold skulle ophæves. Det ville være afgivelse af suverænitet. Bl.a. ville det jo forudsætte ratifikation i de 14 andre lande, hvis der skulle ske ændringer i de fire danske forbehold. Vi ønsker i modsætning til Enhedslisten ikke at afgive dansk suverænitet på dette område.

For os er det helt centrale på regeringskonferencen ikke spørgsmålet om de fire danske forbehold; det er spørgsmålet om udvidelse, det er spørgsmålene om beskæftigelse, miljø, arbejdsmarkedspolitik, åbenhed og nærhed.

Og på alle disse felter baserer vi vores politik på det grundlag, der én gang er fastslået her i Tinget, nemlig Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen inklusive de fire danske forbehold. Og tillad mig en gang mere at erindre om, at ingen af de fire danske forbehold kan ændres uden en folkeafstemning, hvis det på et tidspunkt skulle være ønskeligt.

Jeg vil godt opfordre alle de øvrige partier i Folketinget til ikke igen og igen at spille vores tid i de kommende uger med diskussioner om de fire danske forbehold, for jeg synes, det er overordentlig vigtigt, at vi i stedet får lavet et slagkraftigt udspil til regeringskonferencen.

Det forslag til rapport fra refleksionsgruppen, som hr. Vesterdorf netop har udsendt for 2-3 dage siden, viser jo, at der desværre er et stykke vej igen, inden vi får opfyldt de danske ønsker. Derfor håber jeg, at partierne her kan stå sammen, således at vi kan få et godt udspil.

Jeg vil på vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget fastslår, at hovedformålet med regeringskonferencen i 1996 er at sikre muligheden for EU's udvidelse med de central- og øst-europæiske lande samt de baltiske lande.

Folketinget konstaterer, at regeringen i overensstemmelse med Folketingets dagsorden af 21. februar 1995 har indledt forhandlinger – på grundlag af Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen – med Folketingets partier om udformningen af et forhandlingsgrundlag til regeringskonferencen i 1996.

Folketinget går hermed over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordenforslag nr. D 8).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er dybt beklageligt, at hr. Ove Fich forfølger regeringens strudsepolitik helt ud til det punkt, hvor han direkte opfordrer ordførerne til ikke at gå ind i debatten.

Hvis det er på den måde, EU-diskussionen skal foregå, må man sige, at det så er et spørgsmål om forhandlinger bag lukkede døre, og de vigtige spørgsmål, som ligger i denne debat, ønsker man ikke en debat om ude i befolkningen. Det må jo være sådan, man må forstå hr. Ove Fichs melding.

Så vil jeg sige, at hver gang vi fra unionsmodstandernes side rejser et spørgsmål om vigtige dele af regeringskonferencens dagsorden, så rejser hr. Ove Fich debatten om udvidelsen. Udvidelsen er ikke på dagsordenen på regeringskonferencen. Det fremgår jo klart af det papir, som refleksionsgruppen har vedtaget, og som er sendt over i en engelsk udgave, hvor der står, at udvidelsesforhandlingerne ikke kan begynde, før 1996-konferencen har konkluderet tilfredsstillende. Succesen af udvidelsen forudsætter først en succes på regeringskonferencen vedrørende stemmevægte, fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, unionspoliti osv., osv.

Udvidelsen kommer vi måske til at diskutere en dag, hvis det ulykkelige skulle ske, at regeringskonferencen ender med, at man får gennemført en ny Unionstraktat, men det ligger langt ude, og det er ikke på dagsordenen. Det,